

føle sig tilfidsbesatte. Altsaa, forlab denne Idee, som kun er til Unytte ligeoverfor den Opgave, der er stillet. Men — vil man svare — for disse Udmarksjorder skal der betales Noget til Soguenene, som disse kunne bruge dertil, og den ærede Minister antydede ogsaa, at, hvad der indkom paa denne Maade, ikke maatte anvendes til Lettelse for de Skatteyndende (Underriksministeren: Ja!) Altsaa, det er af Frygt herfor, at man er kommen paa denne Tanke. Man vil, at de bornholmske Communer som Communer skulle have noget Godt deraf; der skal opfindes en Fremtidsmusik: en Skovvært med det brusende Bø, med grønne Pletter og al anden Herlighed. Men dette er Noget, som ikke vedrører Lovgivningen; vi skulle ikke paabyrde Bornholmerne mere Skjønhed, end de selv ville have.

Indenrigsministeren: Jeg troer dog, at det ærede Medlem, som nu satte sig, gjorde Slutningspunktet i § 3 temmelig lille, idet han glemte at medtage den sidste Deel deraf, nemlig: „eller anden lignende Brug“. For mig er der ingen Tvivl om, at dette, naar Arealer blive udlagte til fælles Afbenyttelse, vil blive forstaaet som: Tørvestær, Lyngrivning og al den øvrige Brug, Bornholmerne i saa lang Tid i Fællesskab have gjort af disse Jorder. Det staaer mig endnu ikke klart, hvilken Anvendelse det ærede Medlem finder, at der er ubeløst ved Bestemmelserne i § 3, og jeg har sikkert ikke forstaaet den saaledes, som om den skal indeholde en Skovtvang for Bornholm, eller som om man derigennem vilde paanøde Bornholmerne Skov. (Tscherning: Det staaer der!) Nei, det staaer der ikke; thi Kommunen har det fuldstændig i sin Haand paa anden fornuftig Maade at disponere over disse Jorder; den kan overlade dem til Andre, f. Ex. ved at bortarvesætte dem, og den kan henlægge visse af dem til fælles Afbenyttelse. Det er mig derfor ikke klart, hvad det er for en tredje eller rettere — naar vi see hen til Skovplantningen — fjerde Slags Brug, det

ærede Medlem har for Die, og som skalde være forhindret gennem dette Lovforslag.

Tscherning: Det er ikke nogen fornuftig Benyttelse af disse Jorder, jeg vil ubelufte; men det er en ufornuftig Benyttelse deraf, som jeg ikke vil paatvinge Bornholmerne. Vi risikere ikke Noget ved at ubelufte Bestemmelsen om Skovplantningen; thi er det en fornuftig Benyttelse at anvende Jorderne dertil, kan den gaae ind under den ærede Ministers omfattende: „eller anden lignende Brug“, og er det ingen fornuftig Anvendelse deraf, skulle vi ikke engang antyde i Loven, at det er et Ønske fra Lovgivningens Side, at det skal skee.

Dan: Endringsforslaget under Nr. 1 betragter jeg som et Slags Mæglingsforslag, og, hvis det skal være en Priis for at faae Lovven igennem eller, om man vil, en Dro, hvorover man kan komme til at gaae i Enighed, vil jeg hellere bringe det Offer at stemme for det end bidrage til, at Loven ikke skalde komme igennem. Det Ansvar vilde jeg ikke kunne tage paa mig, og jeg skal derfor erklære, at jeg slutter mig til dette Endringsforslag, men dog paa den Maade, at jeg helst faae, at de to Stykker af Paragraphen; hvorover den høitærede Minister har forlangt særskilt Afstemning, blive udstemte; det vilde for mig være en betydelig Lettelse i min Fremgang til denne Enighed. Forøvrigt skal jeg ikke trætte det ærede Thing med videre Udtalelser, thi jeg kan i det Hele taget henholde mig til, hvad den høitærede Minister har fremført saavel om dette som om de fleste øvrige Endringsforslag. Jeg er imod Vedtagelsen af dem alle, og med Hensyn til det Forslag, der er stillet til § 3 under Nr. 3, maa jeg særligt bemærke, at jeg ikke kan være ganske enig i de Ytringer, der fremkom fra den høitærede Minister, idet jeg troer, at det i flere Henseender vilde være heldigere at beholde „Indenrigsministeriet“ fremfor at ombytte det med „Amtmanden“. Jeg skal imidlertid ikke nærmere begrunde dette; thi jeg an-